

CD 3 (C): O smrti a nádeji

C 1 P.O. Hviezdoslav: Deň nachýlil sa

Deň nachýlil sa, slnce zapadá,
Ó, v tmách, čo za ním nasledovať budú,
podkladajúcich nohám kameň, hrudu . . .
ty, Bože môj, buď moja lampada!

Keď zmyslov rada zmlkne bezradá,
smer umkne prstom pamäti i súdu,
zazíva priepasť, bludička zhrá bludu . . .
ty, Bože môj, buď moja lampada!

A otázka keď, ktorá ovláda,
s' a obruč jadro pozemského trudu,
tá, zkaď a kam na vlnách časoprúdu ?
sa vzoprie mi, hneď v očiach žiaru rudú,
hneď popol: blízkej smrti záhada . . .
ty, Bože môj, buď moja lampada !

C 2 M. Rázusová: Na roli

Deň zaskvel sa v stráni, kvietim zasypaný
do ruda, do biela;
hajs, volky, do diela !
Pomôž, Pane Bože, tvrdá naša práca !
Pot náš hrudy kropí, z rúk neraz krváca,
predsa však rýpeme radostne do zeme,
s nemou nábožnosťou orieme, orieme...
Raz, až doorieme, prídu po nás druhí
a železné pluhy
v mocné dlane schytia, pyšné sklonia hlavy
a nikto ich nikdy v práci nepristaví.
Bohom tak rečené:
Vypne sa duch ľudský vták jak okrídlený
vznesie sa, podletí prebádať taj svätý,
raz však bez odvetvy navráti sa k zemi.

Orieme, orieme... vlastné však korene
hlboko, hlboko do zeme vborené
viac nevyorieme.

C 3 Martin Rázus : Kajúca.

U Tvojich bielych nôh,
- ó, Kriste nevinný
kajúcne padám
a hriech svoj skladám.
Netresci za slová,
nekáraj za činy,
ich trpkosť nosím:
odpusť mi, prosím ! Amen.

C 4 P.O. Hviezdoslav : Zpäť, blúznivče !

"Zpäť, blúznivče !" hlas z výšin zavznel kárnej vravy.

"Vid' hor' a rec, čo zrieš ?"
Zriem hviezdny, jasný Kríž, tak vetím v žasnutí.
"Včul' pozri hodne niž; čo zrieš ?"
Zriem znova kríž, však zatienený, tmavý.
Blesk skmital: kolo kríža vidím husté davy,
muž na ňom v tiesni múk
ston, osrk - skonol
- tíš Zem; - skričím - Golgota!
"Hej, tak, jak hovoríš, - hlas opáč
- umrel, sberba chváta od popravy
Bol vyznavačom pravdy živým, svetlom zeme :
i musel na zmar - zbilolže a tmy ho plemä ;
no trpev za pravdu, ten jasný zobjal Kríž
a patrí Bohu vo tvár všeslávy a lásky !
Čo ty ? - kde rany, obeť ?
- Mlčíš na otázky ! Tvoj genij vravím :
Zpäť! - Príd', až mzdu zaplatíš !"

C 5 Michael Quoist: Pane, mám kedy

Vyšiel som z domu, Pane:
Po ulici chodili ľudia.
Odchádzali, prichádzali,
náhlili sa, bežali.
Bicykle sa náhlili, vozy sa náhlili, autá sa náhlili.
Ulica bežala, mesto bežalo, celý svet bežal.
Bežali, aby nestratili čas, bežali za časom;
aby ho dohonili, aby čas získali.

Dovidenia, pane, odpusťte, nemám kedy...
Prídem druhý raz, nemôžem čakať, nemám kedy...
Nemôžem to prijať, nemám kedy...
Končím tento list, lebo nemám kedy...
Rád by som vám pomohol, ale nemám kedy...
Nemôžem premýšľať, som rozptýlený, nemám kedy...
Chcel by som sa modliť, ale nemám, kedy...

Ty ich, Pane, rozumieš, nemajú kedy.
Dieťa sa hrá, nemá kedy, neskôr.
Školák musí písať úlohy, nemá kedy, neskôr.
Študent má svoje cvičenia, nemá kedy, neskôr.
Mladík športuje, nemá kedy, neskôr.
Mladoženáč má nový dom, musí ho zariadiť, nemá kedy, neskôr.
Otec má deti, nemá kedy, neskôr.
Starí rodičia majú vnúčatá, nemajú kedy, neskôr.
Chorí majú svoje trápenia, nemajú kedy, neskôr.
Zomierajú, nemajú...
Už je neskoro, už vôbec nemajú kedy.

Takto, Pane, všetci bežia za časom.
Prechádzajú životom
bežiac, štvani, zmietaní, preťaženi, pobláznení, bezuzdní.
A nikdy nikde nedôjdu, chýba im čas,
i napriek všetkému snaženiu, chýba im čas,
a veľa času im chýba.

Pane; azda si sa pomýlil vo svojich výpočtoch ?
je v nich akási základná chyba ?
Hodiny sú príliš krátke, životy sú príliš krátke ?

Ty, ktorý stojíš mimo času, ty sa usmievaš, Pane,
keď vidíš, ako s ním zápasíme. A ty vieš, čo robíš.
Ty sa nemýliš, keď ľuďom rozdeľuješ čas.
Každému dávaš potrebný čas,
aby vykonal, čo od neho žiadaš.
Ale čas neslobodno strácať,
ani časom mrhať, ani čas zabíjať.
Pretože čas je dar, ktorý nám ty dávaš,
dar pomínuteľný, ktorý uskladiť nemožno.

Pane, ja mám čas, všetok čas mi patrí,
všetok čas, ktorý mi dopriavaš,
roky môjho života, dni mojich rokov,
hodiny mojich dní, všetky mi patria.
Patria mi, aby som ich spokojne naplnil,
aby som ich naplnil až po samý okraj,
aby som ti ich ponúkol
a ty aby si premenil ich vodu na výborné víno,
ako si ju premenil kedysi na svadbe v Káne.

Pane, dnes večer ťa už neprosím o čas,
aby som mohol urobiť to alebo ono.
Prosím len o milosť,
aby som v čase, ktorý mi dávaš,
svedomite urobil to, čo odo mňa žiadaš.

C 6 Maša Haľamová : Za matkou

Keď ma moja matka pod srdcom počala,
žila veľkú bolesť
a šla pokorne nesmiernym smútkom.
Prijala ma ticho
a večer nad starou bibliou poďakovala za veľký zázrak,
čo sa v nej začal,
aby sa naplnil modrými úsmevmi očí a ružovými púčiky.
A keď sa prvý raz k jej srdcu pritkli moje holé rúčky,
vyhnala smútok zo srdca a rozospievala sa tichou a vďačnou piesňou.
Aby mi dobre bolo v jej požehnanom lone!
A keď mi všetko, všetko dala,
na vrátenie darov nepočkala.
Odišla s tvárou krásnou, usmievacou,
bez tieňa smrti na zamknutých perách.
Pokorná cestou života, pokorná v smrti dverách.

C 7 Maša Haľamová: V tú noc

Je noc, je noc !
Mať moja dobrá keby žila,
na hlavu by mi ruku položila
a tíško riekla: Moje neboža,
skloň hlavu v pokore, stala sa vôľa božia,
pokoja došiel, kto spravodlivo žil.
Tak mať by riekla, objala by.
Slzy by prišli na pomoc.

Je noc, je noc !
A mŕtva ruka chladne v mojej dlani,
smrť v sochu mení drahú tvár.
Čo zbudne ešte z odhodlaní?

Len málo kladiem na oltár.

Je noc, je noc!

A sochár prisny vyrýva úsmev kolo pier
a ruka tuhne v známom geste:
akoby striasla teplomer,
či vrátila sa z horúceho čela.
Aká je biela! Aká biela a veľmi ustatá.

C 8 Milan Jurčo: Nad hrobom

Tu, v bráne tmy stojí ona. Smrť.
Matka hrobov, kráľovná času.
Jej pohľad láme oči, jej hlas výsmechom zahaľuje slnko.

Čože si predo mnou, človek?
Vzduch, ktorý letí oproti bralám,
Bublina na vlnách mora.

Čože je z tvojho čakania na zajtrajší deň?
Jeden sprievod čierny.
Slnčné lúče by si chcel do ruky chytiť
a máš ich vždy prázdne...
Stôl šťastia práve prestieraš,
keď ti pred dvermi zastavím svoj voz.
Vezmem ťa, kedy chcem, všetkých.
Ó, vždy všetkých.
Dieťa z náručia matky,
ženu zo srdca domu
a silného muža z veľkej jeho cesty.

Čože si predo mnou, človek ? Koniec!
Koniec toho začiatku, ktorý sa práve chystáš žiť.
Tvoje ruky, mŕtve holubice, v truhle ležia.
Oči sa premenia v prach,
aj ružové líce si vezme zem,
nič nie je viac tvoje
a nič iného.
Nevidíš už slnko vo dne, ani mesiac v noci.
Nezavolaš v radosti do ranného ticha,
neozveš sa, keď ťa budú hľadať.
Ktože by ťa hľadal ?
Tvoj list som vytrhla z veľkej knihy ľudstva!

Čože si predo mnou, človek,
čože ste predo mnou vy,
ktorí ešte žíví nad hrobom stojíte?

My sa držíme zaslúbení Božích !
My sme sa pevne uchopili slov Pána Ježiša Krista :
Boh nie je Bohom mŕtvych, ale živých !
Ja som vzkriesenie i život,
kto verí vo mňa,
aj keby umrel, žiť bude!
Neskončilo sa, neskončilo sa!
Ale podľa týchto zaslúbení
sa pre neho práve teraz večnosť začala!

C 9 Dag Hammarskjöld: Zmiluj sa

Zmiluj sa nad nami.
Zmiluj sa nad naším úsilím,
aby sme v tvojej prítomnosti,
v láske a viere,
v spravodlivosti a v pokore
opanovaní, verní a odvážni
mohli ísť za tebou
a stretnúť sa s tebou v mlčaní.

Daj nám srdce čisté,
aby sme mohli hľadiť na teba,
srdce pokorné,
aby sme ťa mohli slúchať,
srdce milujúce,
aby sme ti mohli slúžiť
srdce veriace,
aby sme mohli s tebou žiť,
srdce dôverujúce,
aby sme mohli s tebou zomrieť.

Ty, ktorého neznám,
ale ktorému patrím.
Ty, ktorého nechápem,
ale ktorý si ma posvätil môjmu určeniu,
Ty, ku ktorému idem, pritúl ma.

C 10

Dag Hammarskjöld: Utrápený a sám

Utrápený a sám.
Utrápený a v srdci bôľ.
Dolu po kameňoch
hrnie sa voda z topiacich sa snehov.
Prsty zdreveneli,
kolená chvejú sa.
To práve teraz,
teraz nepoddaj sa slabosti.

Na ceste iných ľudí
sú miesta odpočinku na slnku,
kde všetci schádzajú sa razom.
Ale tvoja cesta je taká,
a to práve teraz,
teraz nesklam.

Plač, ak môžeš,
plač, ale sa nežaluj.
Vyvolila si ťa cesta – Ježiš,
a ty máš ďakovať.

C 11 Dag Hammarskjöld: Neprestávam

Neprestávam ustavične sa pýtať:
Dôjdem tam, kde život zvučí,
sť a čistý a prostý tón v mlčaní?
Usmiaty, úprimný, nepodplatný,
telo opanované a slobodné,
človek, ktorý sa stal, čím sa stať mohol
a bol tým, čím bol,
vždy pripravený vziať všetko

ako prostú obeť.
Stretli sme sa: smrť a ja.
Ona vbodla svoj meč do človeka prebudeného.
Ó, ako páli, ako len páli spomienka
každý zmámenej chvíle

C 12 Milan Jurčo: Keby Pán Ježiš

Vám, ktorí počúvate so srdcom ľahostajným
vám, ktorí veríte bez dôsledkov,
vám úprimným, túžiacim po spasení Božom,
vám všetkým dávam otázku:
Keby Pán Ježiš za nás nebol zomrel
a keby z mŕtvych nebol vstal, viete, čo by bolo ?

Táto modlitebňa by nebola,
toto mesto by nebolo,
tento národ by nebol,
čas tohoto roku by nebol.

Ó, nech zneje výkrik poznania, nech letí ako svetlo,
nech zaplní nekonečnosť vesmíru:
Keby Pán Ježiš nebol za nás zamrel
a keby z mŕtvych nebol vstal,
prestal by život jestvovať,
a my všetci,
my všetci neboli by sme.
Neboli by sme, lebo hriechy ľudstva sú väčšie ako veľkosť života,
lebo na ňom život nielen povstal,
ale aj stojí.

Avšak v záhradách kvitnú jablone,
na úbočí sa pasie stádo a človek ide do práce.
Život je tu,
život, tá najväčšia zvesť, to najslávnejšie svedectvo rastie pred našim zrakom.
Lebo Ten, ktorý sa za nás aj za život ukrižovať dal,
preslávne ukončil dielo! Vstal z mŕtvych!
Ako prvý pre budúcnosť, ako prvý pre večnosť!
Ako prvý pre víťazstvo nad smrťou !

Teba osobne,
teba, ktorý si uveril,
teba, ktorý sa bojíš,
teba ku Jeho hrobu pozýva Duch Boží.
Hľad', je prázdny!
Tak bude prázdny aj tvoj hrob! Tak vstaneš a budeš žiť!
Budeš žiť,
lebo Pán nie je Bohom mŕtvych, ale živých,
lebo Pán náš
preto na kríži zomieral, preto smrť porazil,
aby si ty žil.

C 13 Martin Rázus: Verím

Ja verím v Boha...
keď vidím šire nebesá,
či slnko z výše zaskvie sa,
či mesiac nôti pesničky,
a tančia drobné hviezdinky,
či černie mrak a búrno vrie,

či dúha hrá na obzore,
či zora slávne vychodí
a sype ruže na vody...

Ja verím v Boha...

keď vidím siat' a vidím rásť,
i seno brat' a kríže klásť,
chlieb ťahať z pece – voňavý...
keď sadám k stolu vo zdraví,
mám odev, všetko k potrebe,
i milých svojich pri sebe,
i zač krv tiekla – práce znoj:
vlast', cirkev svoju, národ svoj !

Ja verím v Boha...

keď vidím pravdy jeho jas,
i čo tá pravda robí v nás,
z nej nový život pramení,
jak dodáva síl v trápení...
V chalúpke mojej On mi host',
ja cítim jeho prítomnosť
a niekdy v smrti pomlku
chcem sa ho držať za ruku...

Nuž verím v Boha...!

C 14 Rabindranáth Thákur: Smrt'

Smrt', tvoj sluha, stojí pri mojich dverách.
Preplávala neznáme more a priniesla tvoje pozvanie do môjho domu.
Noc je temná a moje srdce plné strachu -
predsa však vezmem lampu, otvorím dvere a pokloním sa jej na uvítanie.
Je to tvoj posol, ktorý stojí pri mojich dverách.
Uctím ho so zopätými rukami a v slzách.
Uctím ho tým, že položím k jeho nohám poklad svojho srdca.
Odíde, splniac svoje poslanie,
a zanechá tmavý tieň na mojom ráne
a v mojom opustenom dome ostane iba moja stratená bytosť
ako moja posledná obeť tebe.

C 15 Rabindranáth Thákur: Ó, ty posledné naplnenie

Ó, ty posledné naplnenie života, Smrt',
moja Smrt', pod' a šepkaj mi!
Deň za dňom som ťa vyzeral,
pre teba som znášal slasti i strasti života.
Všetko, čo som, čo mám, v čo dúfam,
i s celou mojou láskou plynulo vždy k tebe v hĺbke tajomstva.
Jediný posledný pohľad tvojich očí a môj život bude naveky tvojím.
Kvety sú uvité a veniec pre ženícha hotový.
Po svadbe opustí nevesta svoj domov
a bez svedkov sa stretne so svojim pánom v nočnej samote.

C 16 Milan Jurčo: Nie!

Nie! Tisíckrát nie!
Nám nezvoní umieráčik!

Nám zvoní na ráno,
nám zvoní na vzkriesenie života!
Aj keby pokušiteľ prvý, druhý,
sedemdesiaty šiesty raz tvoju vôľu nalomil,
povstaň, mládenec, sedemdesiaty siedmy raz
a pod' ku prameňu sily pod kríž Golgoty.

Nie! Tisíckrát nie!
Tebe umieráčik nezvoní.
Tebe, veriace dievča,
zvoní na nebeskú nádej, zvoní na život,
na krásu duše,
na radosť zo spasenia.
Počuješ ?
Zvoní na príchod Ženícha.
Vstaň a bež Mu v ústrety!

Nie! Tisíckrát nie!
Veriacim umieráčik nezvoní!
Veriaci sú oči Hospodinove na zemi,
Jeho ruky, Jeho vôľa, Jeho svetlo, Jeho dlaň
Veriaci nemôžu zradiť, nemôžu,
či by veriaci mohli do blata sveta zahodiť ten Golgotský kríž ?
Nie! Tisíckrát nie!
Ani veriaci tejto doby nezradia svoje spasenie!

Otče náš, ktorý si na nebesiach,
Tvoja je vôľa, aby sme aj dnes žili a evanjelium niesli medzi pohanov sveta.
Tvoja je vôľa, aby sme vedeli slobodne súhlasiť i slobodne povedať nie.
Aby si Ty raz na večnosti mohol o našom živote povedať
svoje milostivé, láskyplné
áno.

C 17 Rabindranáth Thákur: Dostal som povolenie

Dostal som povolenie na odchod. Dajte mi zbohom, bratia moji!
Klaniam sa vám všetkým a dávam sa na cestu.
Tu vraciam kľúče od svojich dverí
a vzdávam sa všetkých nárokov na svoj dom.
Prosím vás iba o posledné vľúdne slová.
Dlho sme boli susedmi, ale ja som prijal viac, ako som mohol dať.
Teraz svetlo a lampa, ktorá osvetľovala môj, tmavý kút, dohorela.
Pozvanie prišlo a ja som pripravený na cestu.

C 18 Rabindranáth Thákur: Viem, že raz príde deň

Viem, že raz príde deň, keď stratím výhľad na túto zem
a život sa mlčky rozlúči, spustiac poslednú oponu pred mojím zrakom.
A predsa budú hviezdy v noci bdieť
a ráno vstane ako prv
a hodiny sa budú vzdúvať ako vlny mora, vyvrhujúc radosti i žiale.
Keď premýšľam o tomto konci svojich chvíľ,
priebrada okamihov sa rúca
a ja vidím vo svetle smrti tvoj svet s jeho nepovšimnutými pokladmi.
Vzácné je jeho najnižšie miesto, vzácny najúbohejší z jeho životov.
Veci, po ktorých som márne túžil,
a veci, ktoré som dosiahol - čo tam po nich!
Ale kiež by mi naozaj patrili veci,
ktorými som vždy pohrdal a ktoré som prehliadal.

C 19 Ivan Krasko: Je nutné myslieť

Je nutné myslieť, neodvratne nutné!
Lebo veď už sa blíži tíško,
bez šumotu, zo všetkých strán, zhora i zdola,
s istotou neodvratiteľnou, práva ako prírodný zákon.
A nemôž' ujsť pred ňou, nemôž' . . .
Blíži sa čierna, strašná noc!
Niet spôsobu odohnať ju.
Rozsvietiš všetky svetlá - tým väčšia istota, že je už tu.
Zhasíš - vrhne sa na teba, obkľúči ťa, ako dolores inferni.
Och, nemôž' ujsť, nemôž'!
Blíži sa a začne trhať ducha, mozog i srdce
zdedenými vinami mnohých storočí.
Duch žízni po svetle, chce mať istoty
- aspoň istoty stredovekého ľudstva:
vieru (och, vieru, akúkoľvek vieru),
a mozog zláme mu krídla večnými pochybovačnými invektívami.
A srdce bude plakať, bude . . .
Nemôž' ujsť, nemôž',
je nutné myslieť ďalej, neodvratne nutné!

C 20 Kahlil Gibran: Tajomstvo smrti

Chceli by ste poznať tajomstvo smrti ?
Ale ako ho nájdete, ak ho nebudete hľadať v srdci života?
Sova, ktorej oči stvorené pre noc sú cez deň slepé,
nemôže, odhaliť tajomstvo svetla.
Ak chcete vidieť ducha smrti, otvorte plne svoje srdce telu života.
Lebo život a smrť sú jedno, tak ako aj rieka a more sú jedno.
V hĺbke vašich nádejí a túžob leží vaše tiché poznanie druhého sveta;
a ako semeno driemajúce pod snehom, vaše srdce sníva o jari.
Dôverujte snom, lebo v nich je skrytá brána do večnosti.
Váš strach pred smrťou je len chvenie sa pastiera,
keď stojí pred kráľom, ktorý má ruky svoje naňho položené na znak uznania.
Či pastier, hoci sa chveje, nie je šťastný, že poniesie kráľovské vyznačenie?
Áno, ale napriek tomu si väčšmi uvedomuje svoje rozochvenie.
Lebo veď čo iné je zomrieť, než stáť nahý vo vetre a rozplynúť sa v slnku?
A čože iné je prestať dýchať, než oslobodiť dych od jeho nepokojného pohybu,
aby mohol vzlietnuť a rozplynúť sa a nerušene hľadať boha?
Len keď sa napijete z rieky ticha, budete naozaj spievať.
A keď dosiahnete vrchol hory, až potom začnete naozaj na ňu vystupovať.
A až keď vrátite svoje údy zemi až potom budete naozaj tancovať.

C 21 Rabindranáth Thákur: Chodím v zúfalej nádeji

Chodím v zúfalej nádeji a hľadám ju po všetkých kútoch svojej izby, nenachádzajúc ju.
Môj dom je malý a čo raz z neho odišlo, to už nemožno znovu nadobudnúť.
Ale tvoje sídlo, môj Pane, je nekonečné a hľadajúc ju, prišiel som k tvojej bráne.
Stojím pod zlatým baldachýnom tvojho večného neba a dvíham dychtivý zrak k tvojej tvári.
Prišiel som k okraju večnosti, z ktorej sa nič nemôže stratiť
– nijaká nádej, nijaké šťastie, nijaká vidina tváre zhliadnutá cez slzy.
Ó, ponor môj vyčerpaný život do toho oceánu, pohrúž ho do najhlbšej plnosti.
Daj mi raz pocítiť ten stratený sladký dotyk celistvosti vesmíru.

C 22 Rabindranáth Thákur: Buď pokojné, srdce moje

Buď pokojné, srdce moje, nech je čas lúčenia sladký!

Nech to nie je smrť, ale naplnenie.
Nech sa láska roztopí na spomienku a bolesť na piesne.
Nech sa let po nebi skončí zložením krídel nad hniezdom.
Nech posledný dotyk tvojich rúk je jemný ako nočný kvet.
Zastav sa, ó, Krásna Koniec, na chvíľku a pošepni svoje posledné slová.
Klaniam sa ti a dvíham lampu, aby som ti posvietil na cestu.

C 23 Tomáš z Celana: Hnevu deň (Dies irae)

Hnevu deň a hroznej sily
premení svet na prach číry
Sybila, tak Dávid kvíli.
Strach to bude prenikavý,
keď sa večný sudca zjaví
súdiť prísne všetky stavy.
Trúba úžasného tónu
z cintorínov hlasom hromu
vyduri nás k jeho trónu.
Príroda i smrť sa zdesí,
že sa mŕtve telo kriesi,
vstane a hneď na súd beží.
Otvorí sa kniha svätá,
čo mi presne pripamätá
každý hriech a vinu sveta.
A keď on si súdiť sadne,
vzide, čo sa krylo na dne,
zlého nič sa neprehliadne.
Čo ja poviem, tonúc v brude?
Koho vzývať na tom súde,
keď i svätý triasť sa bude?
Kráľu hrozný vo velebe
z milosti nás berieš k sebe,
prameň spásy, daj mi nebe.
Rozpomeň sa, Pane milý,
že ťa pre mňa umučili,
nezatrat' ma v onej chvíli.
Mňa si hľadal, sediac zbitý,
pre mňa ruky prebili ti.
Ta ma pust', kde kráľom si ty.
Spravodlivá váha činov,
odpust', čo je mojou vinou,
než nás pozveš z cintorínov.
Bedákam ja, človek hriešny,
od hanby sa pýrim v tiesni,
na milosť ma, Bože, vezmi.
Odpustil si Magdaléne,
lotrovi tiež previnenie,
i ja úfam v tvojom mene.
Prosím, ale nie som hodný.
Ty však dobrý, nerozhodni,
že mám večne trpieť v ohni.
Oddeliac ma od baranov,
s ovečkami žiť mi stanov,
odošli ma pravou stranou.
A keď navždy stŕpnu zlostní,
keď sa hriešni octnú v ohni,
mňa si s rojom svätých pozvi.
Zo srdca ťa prosím, Pane,
pozri na ten popol na mne,
daj mi sväté umieranie.

V ten deň slz a hroznej sily,
keď sa mŕtvi prebudili,
toho, čo tu leží dnes,
pozvi z lásky do nebies.
Ježišu, ach nezatrať,
ráč mu večný, večný pokoj dať.

C 24 Rabindranáth Thákur: Keď pustím kormidlo

Keď pustím kormidlo, budem vedieť, že nastal čas, aby si ho prevzal ty.
Čo sa má stať, stane sa bez odkladu. Tento zápas je márný.
Zves teda svoje ruky a zmier sa mlčky s porážkou, srdce moje,
a považuj za šťastie, že sedíš v dokonalom mieri tam, kde ťa posadili.
Moje lampy hasnú pri každom slabom závane vetra,
a keď sa pokúšam ich rozsvietiť, zabúdam zas a zas na všetko ostatné.
Ale tentoraz budem múdry a budem čakať v temnote,
rozprestrúc svoju rohož na zemi,
a kedykoľvek sa ti zapáči, môj pane,
ticho príď a zaujmi tu svoje miesto.

C 25 Rabindranáth Thákur: Pane môjho života

Pane môjho života, neviem, či sa naplnila tvoja vôľa vo mne.
Dni prešli bez modlitieb a noci bez lásky.
Kvety popadali do prachu a nik ich nepozbieral pre teba.
Struny harfy, ktoré si vlastnoručne napínal, povolili a stratili svoje tóny.
Spal som v tieni tvojej záhrady a nepolial som tvoje sadenice.
Prešiel už všetok čas, môj milovaný? Dospeli sme na koniec tejto hry?
Nech teda zvučí zvon odchodu, nech príde ráno a osvieži lásku.
Nech uzol nového života nás zviaže do nového svadobného zväzku.

C 26 Rabindranáth Thákur: V tejto chvíli

V tejto chvíli môjho lúčenia zaželajte mi, šťastia, priatelia moji!
Obloha zružovela úsvitom a na mojom chodníku je krásne.
Nepýtajte sa ma, čo si ta beriem so sebou.
Vydávam sa na cestu s prázdnyimi rukami a s očakávajúcim srdcom.
Založím si svadobný veniec.
Nepatrí mi červenohnedý oblek pútnika,
a hoci číha na ceste nebezpečenstvo, niet bázne v mojej duši.
Na konci mojej cesty vyjde večernica
a nariekavé tóny piesní súmraku zaznejú z kráľovskej brány.

C 27 Rabindranáth Thákur: Keď pôjdem odtiaľto

Keď pôjdem odtiaľto, nech moje slová na rozlúčku budú,
že to, čo som videl, sa nedá prekonať.
Okúsil som skrytý lotosový med, ktorý sa rozprestiera na oceáne svetla,
a tak som blažený - to nech sú moje slová na rozlúčku.
V tomto divadle nekonečných tvarov mal som svoju úlohu
a zazrel som zjav toho, ktorý je bez tvaru.
Celé moje telo a všetky moje údy sa chveli pod dotykom toho, ktorý je mimo dotyku,
a ak má prísť koniec, nech príde - to nech sú moje slová na rozlúčku.

C 28 Milan Jurčo: Bol obyčajný nedeľný večer

Bol obyčajný nedeľný večer, keď prišiel k nám.
Rozprávali sme sa o veciach duše,

o tom, čo treba urobiť zajtra,
čo treba ešte urobiť pri stavbe duchovného domu.
Potom odišiel a úsmev ostal
a teplé bratské do videnia, do stáleho videnia,
pokojne vošlo do domu srdca.
Potom bola noc, potom jeden, druhý,
potom šiesty obyčajný deň.
Tak prišla sobota, deň jediný,
po ktorom niet ďalšieho.
Zomrel! ! !
Smrť za volantom ukázala na neho.
Zomrel a nik nepovie viac a nik menej.
Chcelo sa mi kričať, biť sa s hrôzou,
zastaviť zvony bolesti,
zahatať vlny žiaru,
zotrieť z tabule myslenia otázniky, výkričníky
a s vyslobodením zvolat: To bola mýlka.
Pri truhle som stál
a pozeral sa na svoj osud.
Pri truhle som stál a pochopil,
čo je to pokora.
Zaplač, človek!
Stromy rastú, ale o tom nevedia,
kvety kvitnú, ale o tom nevedia,
vtáci spievajú, ale o tom nevedia!
Len ty, človek, ty vieš o tom dare Božom, čo sa volá život.
Plač, lebo nemôžeš protestovať,
lebo smrť nemôžeš v hneve potrestať, nemožno ju prekliat,
plač, lebo nič iné nemôžeš robiť.
Plač je tvoje posledné právo.
Evanjelium sv. Jána 14, kapitola :
Nech sa neľaká vaše srdce,
v dome môjho Otca veľa je príbytkov.
Keby nebolo tak, povedal by som vám:
Prídem zas a poberiem si vás k sebe,
aby tam, kde som ja, aj vy aby ste boli ?
Hospodin je Boh, Boh živých!
Nekraľuje nad hrobmi, nestoja pred ním mŕtvi,
ale vzkriesení k životu,
večne mladé ľudské duše spievajú s anjelmi o Jeho sláve.
Hospodin je Boh,
Otec náš, Učiteľ pravdy,
Obet' za naše odpadlivosť, Láska,
Milosť, Odpustenie. Ó, Hospodin nad nami je!
Pri truhle som stál
a rozplakal sa žalosťou.
Prečo Ťa, Pane,
tak málo slávim,
prečo nepamätám na koniec ?
Pri truhle som stál a pochopil,
čo je múdrosť života:
Príprava na večnosť!

C 29 Rabindranáth Thákur: V jedinom pozdrave

V jedinom pozdrave tebe, Bože môj,
daj všetkým mojim zmyslom rozprestrieť sa
a dotknúť tohto sveta pri tvojich nohách.
Daj, aby sa celý môj duch sklonil k tvojmu prahu ako daždivý júlový oblak,
visiaci nízko so svojím bremenom nepreliatych spŕšok,

v jedinom pozdrave tebe.

Daj, aby všetky moje piesne zhromaždili svoje rôzne nápevy do jedného prúdu
a aby plynuli do mora mlčania

v jedinom pozdrave tebe.

Daj, aby celý môj život putoval do svojho večného domova ako krdel' žeriavov,
ktoré, v túžbe po domove, vo dne v noci letia späť do svojich horských hniezd,
v jedinom pozdrave tebe.